

Перекладено за виданням:  
Kerry Fisher. Secrets at the Rome Apartment —  
Great Britain: Bookouture, an imprint of Storyfire Ltd, 2023  
ISBN: 978-1-83790-050-3

**Фішер Керрі**

Ф67 Таємниця римських апартаментів / Керрі Фішер : пер. з англійської К. Сухенко. — Харків: «Korali books», імпринт ТОВ Видавництва «Ранок», 2026 — 272 с.

ISBN 978-617-8774-96-7

У віці 75 років Ронні допомагає жінкам повернути смак до життя у своєму римському палаці. Вона пропонує три місяці оновлення в «найкрасивішому місті світу». Але чи може жінка, яка рятує чужі долі, врятувати власну? За її впевненою зовнішністю ховаються таємниці та невимовний біль. Чому вона покинула Англію? І як так сталося, що її власна донька втекла від неї до тієї ж країни? Пориньте в історію про другий шанс та складні сімейні зв'язки.

УДК 821.11(73)'06-31

*Цей роман є художнім твором. Імена, персонажі та події, зображені в ньому, є плодом уяви авторки. Будь-яка схожість із реальними особами (живими чи померлими), подіями або місцевостями є випадковою.*

*Усі права застережено. Жодна частина цієї книжки не може бути відтворена або передана в будь-якій формі або будь-якими засобами, включено з фотокопією, записом чи будь-якою системою зберігання та пошуку інформації, без письмового дозволу власників авторських прав.*

Copyright © Kerry Fisher, 2023  
© К. Сухенко, переклад, 2026  
© К. Яковлева, дизайн обкладинки, 2026  
© Korali books, 2026  
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2026

ISBN 978-617-8774-96-7

*Усім жінкам, які ще мають в собі жагу до пригод.*

## Пролог

Йшов мокрий сніг, наче крижана каша. Пронизливий вітер з Ла-Маншу рвав усе на своєму шляху. Обдув лобового скла не справлявся, двірники працювали занадто повільно. Ззаду двоє дітей фальшиво співали, два голоси невпинно верещали, вони не помічали напруження спереду, що наростало. Я намагалася їх заспокоїти, але марно.

Моя рука стискала кермо, нога вдавнена в гальмо. Раптом — фари фургона, що летів на шаленій швидкості! Цегла та каміння почали бити по машині.

Маленьке тіло в джемпері «Денніс-Мучитель» у неприродній позі. Мої груди врізалися в кермо, мої руки закрили голову, мої пальці були мокрими і теплими. Глухий удар і тріск, і мертве тіло, що впало на мене.

Єдиний крик ззаду. Відлуння зім'ятого металу, шипіння двигуна й очікування — болісне очікування другого крику, стогону, нитки надії. Будь-якого звуку, будь ласка, Боже.

Я повинна була поїхати набагато раніше.

## Розділ 1

### Ронні

Я ухвалила свідоме рішення, коли помер мій чоловік Маттео, — прикидатися, що не пам'ятаю річницю його смерті. Останні п'ять років я трималася, виходячи з того, що річниця будь-якого роду була справжнім інкубатором суперечливих і болючих почуттів. Не було потреби призначати з ними щорічну зустріч, коли решта року давала безліч можливостей для раптового удару в серце. Але цього травневого ранку, рівно через шість років після його смерті, Надя змусила мене відчувати провини і віднести квіти на могилу її батька:

— Ти ж робиш це для його мами і тата. Я не розумію, чому ти не можеш покласти квіти власному чоловіку. — Вона роздратовано повісила слухавку, навіть після того, як я погодилася і прийняла її вказівки брати лише сезонні квіти, «не вирощені в теплицях і не привезені з іншого кінця світу».

Я вирішила зайняти високу моральну позицію, зрізавши кілька квітів прямо зі свого саду. Троянди здалися зовсім недоречними, враховуючи те, що я тепер знала про свій шлюб, тому я вибрала кілька гілок рожевих азалій і вирушила на своїй «Веспі».

Кладовище було таким величезним, що до того часу, як я припаркувалася і пройшла добрий кілометр,

кілька разів звернувши не туди, я вже спітніла. Коли наблизилася до його ділянки, побачила, що хтось уже там є. Я відразу впізнала, хто це, за тим, як вишукано вона стояла на колінах, елегантно склавши ноги набік. Її було легко впізнати за витонченими плечима та футболкою, яка вільно спадала, підкреслюючи фігуру, а не обтягувала, як моя. Я сповільнила крок, але було вже запізно — вона підвела очі.

— Джанно, — сказала я, зберігаючи голос нейтральним, попри складний вихор гніву та байдужості. Битва розгоралася між обуренням — *«Як вона посміла показати своє обличчя?»* — і зневагою — *«Будь ласка, якщо хочеш витратити сонячний травневий день біля надгробка чоловіка, який водив тебе за носа роками і не вважав достатньо важливою, щоб розлучитися зі мною»*.

Вона кивнула на привітання, її очі були повні сліз і непокори. Я показала свої азалії:

— Ти продовжуй. Я просто прийшла покласти їх.

Слова вирвалися з моїх вуст швидше, ніж я встигла усвідомити, але щойно вони зірвалися з язика, я твердо вирішила: ніхто не вижене мене звідси. Тим паче — не ця жінка, чий тривалий роман з Маттео заплямував усі мої спогади і все, що я вважала своїм.

Перед тим як довго метушитися з величезним букетом троянд у вишуканій вазі, вона встала і сказала, що все одно скоро піде. Відчувалося ніби: *«Я любила його набагато більше, ніж ти»*.

Так багато запитань усе ще крутилися в голові. Я не могла зрозуміти, чому він не покинув мене, якщо

мав роман понад двадцять років. Чи було це через совість, вірність, бажання мати все й одразу, чи через страх громадського несхвалення? Можливо, він кохав мене трохи більше, ніж її?

Перш ніж устигла зупинити себе, я сказала майже невимушено:

— Чому він не залишив мене заради тебе, Джанно?

Її голова різко смикнулася вгору, наче я сказала найгірше лайливе слово в церкві. Вона розім'яла свої тонкі, прикрашені каблучками з діамантами, пальці. Її нігті були нафарбовані ніжним кораловим кольором та досить доглянуті. Я ж була жінкою, для якої мазок губної помади вже був чимось надзвичайним.

Ми змагалися за майстерність нейтрального тону. Вона сказала:

— *La figlia. Nadia. Voleva proteggere la figlia.*

Він хотів захистити доньку, Надю. Нашу доньку. Я кивнула. Це була чесна відповідь. Коли я почула, як Джанна легко вимовляла ім'я Наді, ніби вона була її власною донькою, наче Джанна і Маттео ухвалили відповідальне рішення про те, що для неї найкраще, мене охопила лють.

Я ледь стримувалася, щоб не перекинути її ретельно підібрану вазу і не кинутися бігати по кладовищу, волаючи про безглуздість чоловіків і підступність нащадків.

Я не була впевнена, куди спрямувати свій гнів. Джанна була очевидною мішенню, не в останню чергу тому, що була прямо тут. Її погляд пробігав по мені, уся її поведінка виражала подив, чому Маттео взагалі

одружився зі мною, з моїми звичками ігнорувати пишні, мереживні шарфи і пошиті на замовлення штани. Маттео також був чудовим кандидатом для моєї люті. Я все ще не могла зрозуміти, як він маскувався майже сорок років під пристойного чоловіка — іноді похмурого, іноді смішного, часто щедрого — одночасно вкладаючи достатньо енергії в інші стосунки. Як вона залишалася з ним два десятиліття?

Було іронічно, що більша частина мого гніву зосереджувалася на Наді, людині, яка насправді не мала роману. Спочатку вона шкодувала про те, що сталося в госпісі незадовго до смерті Маттео. Однак, коли через безмежне горе Джанни стало очевидно, що вона не просто колега, яка віддавала останню шану, а відсутність здивування Наді свідчило, що їй про все було відомо давно.

— Вибач. Я не знала, як тобі сказати. Мені було чотирнадцять, коли я вперше побачила тата з Джанною. Я навіть не повинна була виходити. Того вікенду була вечірка, і я думала, що ти мене не відпустиш. Що я повинна була робити? Прийти додому і зруйнувати весь твій світ, бо я бачила, як тато цілував когось на задньому сидінні машини? Я не хотіла завдавати тобі болю.

Але, як часто буває в житті, наміри та результати виявилися несумісні.

— Твій батько знав, що тобі відомо? — я горіла від несправедливості через Маттео, який хитро крутився навколо Наді, переконуючи її, що нікому не вигідно, щоб вона мені розповідала.

Надя колупала кінчики свого шарфа:

— Спочатку ні. Одного дня я посварилася з ним і сказала, що не буду слухати порад від того, хто зраджує власну дружину. Він благав мене не розповідати тобі. Я вагалася, але це здавалося занадто великою проблемою, щоб із цим упоратися. Зрештою, мені стало ніби нормально прикривати його, бо я боялася, що ви розлучитесь.

Я сказала їй, що розумію, бо так повинні робити матері: прощати своїх дітей, вбирати в себе біль від їхньої поведінки, списувати це на наївність, на помилкову відданість юності. Надя сердечно привітала Джанну на його похороні, замість того, щоб виштовхати її до виходу. Це запалило у мені лють, яку я не змогла загасити.

У нас була величезна сварка, і цього разу Надя зробила те, що часто роблять люди. Вона зібрала свою провину і використала її для нападу:

— Мамо, якби ти розплющила очі, ти б сама це побачила. Будь чесна, ти не хотіла знати. Інакше ти б, можливо, запитала себе, чому тато проводив усі ті суботи в офісі, розробляючи плани ремонту наших квартир або досліджуючи нерухомість для переобладнання. Але це ніколи ні до чого не призводило.

Я відступила, щоб подивитися на надгробок. Був певний парадокс у написі «Відданий чоловік та батько», тоді як коханка Маттео маячила в моєму периферійному зорі.

Вона прочистила горло. Я повернулася до неї. Джанна кивнула в бік виходу:

— *Me ne vado*<sup>1</sup>. — Вона закинула свою сумочку на плече і на мить зупинилася, дивлячись на могилу, ніби перебувала в мовчазному спілкуванні з Маттео. Її біль здавався таким глибоким, на відміну від мого — принаймні щодо оплакування Маттео.

Я все ще сумувала за ним, але навіть натяк на те, що вдівство може мати свої переваги, було табу. За винятком Марини, мої подруги щоразу жахалися, коли я згадувала, як це животворно — робити те, що подобається. Їм було дивно, що я більше не зважала на думку Маттео щодо того, як я харчувалася, що купувала чи носила. Дивно, але це стосувалося навіть тих людей, яких Маттео не схвалював і з якими я тепер бачилася частіше. Він нерідко вважав моїх подруг занадто гучними та балакучими, хоча насправді, ймовірно, мав на увазі, що вони не відразу припиняли свої розмови і не запитували його, як минув день.

Коли Джанна відійшла, я намагалася виглядати достатньо похмурою, а не занадто веселою вдовою. Я розклала азалії, розмірковуючи про відносну свободу свого життя тепер, коли мені не потрібно було нікому звітувати. У сімдесят чотири роки я відчувала більше бунтарства, ніж коли була студенткою. Коли я росла, виконувала чоловічу роботу на фермі, старанно вчилася в школі, потім вступила до університету. Але все одно ніколи не ставила під сумнів очікування, що буду готувати і вести домашнє господарство тут, у Римі.

<sup>1</sup> Я йду.